

СОУ "Свети Константин - Кирил Философ" - Пловдив

Честит празник, съвременни будители!

„Задачата на учителя е да отваря вратите, а не да пробутва през тях учениците.“

А. Шнабел

Когато видим радостта в очите на младите хора, удовлетворението от свършената работа, докосването до един по-висш свят на познанието, от която и да е сфера на човешката дейност, сякаш се докосваме до божественото. Издигайки обаче духа на подрастващите до нови висоти, учителят поема на плещите си не само радостното удовлетворение, но и голямата отговорност да продължи да бъде водач на своите ученици към покоряването на нови върхове.

В днешния вечно забързан занаяк свят обществото ни все по-малко обръща внимание на духовното израстване на индивида, на потребностите му извън материалното. А младите хора безспорно имат своите духовни търсения. Но повечето от тях не умеят да ги заявяват, да ги отстояват, да се борят и да ги превръщат в свои ценности. Някои от тях дори са склонни да ги изкрещят и да ги захвърлят като непотребна дрипа, подритната от някого.

Всеки млад човек обаче би намерил себе си и своите ценности, ако в съзнателния си живот има щастието да срещне своята пътеводна светлина - човекът, който ще отвори широко вратите пред него. Една подадена ръка, един топъл поглед и взаимно доверие биха направили чудото - пробуждането на истинската човешка същност. Точно тази е мисията на учителя и в далечното минало, и днес.

Да виждаш смисъла на живота си в себераздаването, е висша ценност. Да растат в ръцете ти цветя, да жънеш щастливи усмивки, да попишавш чужди сълзи, да

възпитаваш, да обучаваш и да бъдеш съпричастен към младия живот - това е съдбата на учителя, съвременния будител на младото поколение.

За пореден път учителите от СОУ "Свети Константин - Кирил Философ" доказаха, че с достойнство и гордост могат да се нарекат **УЧИТЕЛИ БУДИТЕЛИ**. Дори и през ваканционните дни те не спряха да работят, да мислят, да съпреживяват заедно със своите възпитаници. Резултатът от техния труд са новите купи и призови места.

През месец юли Театрално студио „Мелпомена“ участва в международния фестивал „Музите“, който се проведе в гр. Созопол. Нашите театрали се представиха с два театрални етюда - „На почивка“ и „Тука всички сме съседи“, а Йоана Кръстанова имаше индивидуално изпълнение с монолога „Булката“. Преживяването бе неописуемо, а наградите от фестивала за нашите участници - купа, медал и приз за най-забавното театрално представление с най-многобройната публика.

Повод за гордост от

ваканционните дни е още една награда на наш ученик. Божидар Рангелов от 3^о клас е заслужил първото място в конкурса на тема „Рисувам Америка“. Въпреки че е бил най-малкият участник, той е впечатлил журито от Американския културно - информационен център към Народна библиотека „Иван Вазов“ - Пловдив, като е нарисувал президента на САЩ - Барак Обама - и Статуята на свободата. Конкурсните творби на всички участници са изложени и в момента във фоайето на библиотеката.

В навечерието на 1-ви ноември - Деня на народните будители - уверено можем да заявим, че ние, учителите от СОУ "Свети Константин - Кирил Философ", ще продължим да работим, за да поддържаме будно съзнанието на нашите ученици, подкрепяйки ги във всяко тяхно начинание и откривайки им нови, непознати светове. Нека намираме винаги сили, за да отваряме вратите, а те да минават сами през тях, водени от своите знания, умения и добродетели!

Честит празник, уважаеми колеги! Честит празник, съвременни будители!

Мая Анастасова

Будителите - в миналото и днес

Какво означава думата *будител*? Малки сме, но вече знаем, че будителите са просветители от времето на Възраждането. Помним достойни имена на предци, направили много за България, просветили живота си на народа.

Денят на народните будители е общобългарски празник, ознаменуващ делото на българските просветители, книжовници, революционери и свети будители на възраждащия се национален дух, стремеж към образование и книжовност. За първи път честване на народните будители става на фестивала в Пловдив през 1909г. Всеизвестен датрон на българското будителство е Свети Йоан Рилски. През 1922г. Стоян Омарчевски, внася предложение в Министерския съвет за определянето на 1-ви Ноември за Ден на Народните Будители. Цар Борис III подписва закона за въвеждането на Деня на Народните Будители на 3 Февруари 1923г. Три години след подписването на Ньойския договор българското общество изпитва остра нужда от духовни стимули и ги намира в наследството от идеи на най-мъдрите българи. През 1945г.

честването на празника е отменено от комунистическия режим. След дълго прекъсване, със Закона за допълнение на Кондекса на труда, приет от 36 Народно събрание, на 28 Октомври 1992г. се възобновява традицията на празника. Идеята за възстановяването му е на професор Петър Константинов, председател на Общонародното сдружение „МАТИ БОЛГАРИЯ“. Сред най-тачените български народни будители са Владислав Граматик, Пайсий Хилендарски, Неофит Рилски, братята Димитър и Константин Миладинови, Васил Априлов, Васил Левски, Христо Ботев, Стефан Караджа, Хаджи Димитър, Любен Каравелов, Никола Вапцаров, Иван Вазов и много други. От 2002г. се изпълнява ритуал по издигане на националното знаме пред парадния вход на Президентската администрация и извършване на тържествена смяна на караула.

А кои са будители днес? Това са хората, които всекидневно се стремят, да ни покажат, че има с какво да се гордеем. Това са хората,

борещи се не с финансовата, а с духовната криза, която е много потешка. Днешните будители, успяват да превърнат словото в мисъл, мисълта в проекция на знанието а знанието - в енергия за двигател на историята. Будителите са навсякъде около нас. Родители, учители. Те ни карат да се гордеем с езика си, да обичаме историята и Родината си, с всеки изминал ден разкриват пред очите ни нови хоризонти. Предават ни жизнения си опит, учат ни как да се справяме със суровия живот. Също така и ние, децата сме будители, защото невинността и мечтите царуват в нашите сърца.

Това сме ние българите - **горд и непокорен народ с несломим дух!**
Честит празник, българи!

Анна - Мария Перули, 10 клас
Вили Русава, 10 клас

Кастинг за нови членове на „Мелпомена“

Още в самото начало на учебната година Театрално студио „Мелпомена“ обяви, че ще приема нови членове в състава си, и покани всички ученици, които искат да се докоснат до магията на сцената, за да изживеят своите звездни мигове, на кастинг.

Тази стъпка бе необходима, за да се осигури приемственост между „старите театрали“ (вече дванадесетокласници), по-голямата част от които ще се качат на сцената за последна учебна година, и бъдещите нови членове. Така цяла година новопостъпилите ще имат възможност да се докосват до актьорската работа на по-големите и да черпят от техния тригодишен театрален опит.

За огромна и приятна изненада на кастинга се явиха около 50 ученици от 5 до 9 клас. Този интерес безспорно се прие като показател за добре свършената работа на студиото през изминалите години. Когато има толкова желаещи да продължат започнатото, значи

изкуство е докоснало силно всеки от тях.

Кастингът се проведе в рамките на цял един следобед. Кандидат-актьорите трябваше да представят сценка, стихотворение или импровизация на свободна тема. Някои се справиха много добре, но за други просто не беше точният ден и час. Журито, което се състоеше от ръководителите на студиото - г-жа Пейкова и г-жа

Анастасова - и старите членове на „Мелпомена“, беше изправено пред сериозни дилеми и обсъждане, докато не се оформи окончателният списък с имената на новоприетите.

Нека пожелаем на новия състав спорна, ползотворна и творческа актьорска година! А на останалите - дерзайте и не се отказвайте! Догодина може би ще настъпи и вашият миг!

Мая Анастасова

Екипът на вестник "Училищен свят"

Уважаеми читатели!

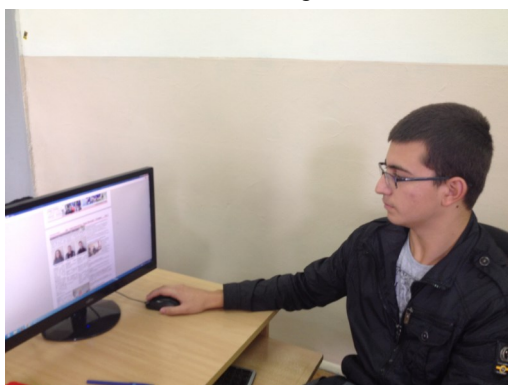
През тази учебна година към редакционния колектив на вестник "Училищен свят" се присъединиха и десетокласниците Анна - Мария Перули, Вили Русава и Али Вилят. Те имат интересни идеи и огромно желание да направят изданията още по - интересни за вас, като поемат някои от постоянните рубрики и същевременно с това отразяват и актуалните събития, които биха били интересни и значими за вас.

Интерес към графичното оформление и забавните странички проявиха петокласничките Симона Узунова, Емилия Фурнаджиева, Никол Филипова и Мина-Василена Минкова.

Своите впечатления, мнения и препоръки може да отправяте към нас на посочените по-долу на страницата електронни адреси.

Благодарим ви!

От РК на в. "Училищен свят"

Али Вилят, 10^а клас

Анна-Мария Перули, 10^а клас
Вили Русава, 10^а клас

Никол Филипова, 5^а клас
Мина-Василена Минкова, 5^а клас

Симона Узунова, 5^а клас
Емилия Фурнаджиева, 5^а клас

Над броя работиха: Анна - Мария Перули, 10^а клас Вили Русава, 10^а клас Али Вилят, 10^а клас
София Васева, 7^а клас Анна Теодосиева, 7^а клас Соня Диева, 7^а клас

Ръководители: Мариана Дербатова, Мая Анастасова

ул. "Г. Кондолев" 44^а
Пловдив

Тел: 032 692 517
032 692 519

E-mail: sou_kkfilosof@abv.bg
u_world@abv.bg

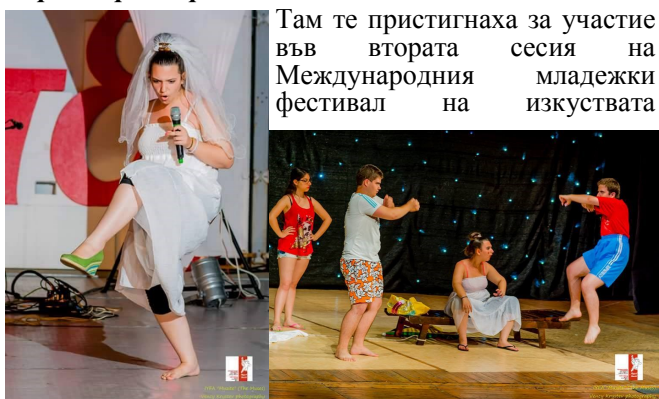

Да достигнем върха...

Наградени и на Международен младежки фестивал на изкуствата „Музите“

От 10 до 16 юли нашите театри от театрално студио „Мелпомена“, с ръководители 2-жа Альона Пейкова и 2-жа Мая Анастасова, прекараха една незабравима седмица в красивия черноморски град Созопол.

Там те пристигнаха за участие във втората сесия на Международния младежки фестивал на изкуствата

„Музите“.

Нашите представители бяха в челните позиции и на дефилето, и в откриването, и във всички дейности на фестивала.

Организаторите бяха възхитени от отговорността, сериозното отношение, дисциплината и възпитанието на нашите ученици, от екипната им работа, от уважението, което проявиха към другите колективи като зрители.

Отличното представяне на Йоана Кръстанова с монолог на самото откриване провокира интереса на публиката и на следващия ден в обявения от Йоана час зрителите изпълниха театралната зала, което се случи за първи път на този фестивал. След представянето на двата театрални етюда „На почивка“ и

„Тука всички сме съседи“ публиката бурно аплодираше изпълненията и скандираше: „Браво, Пловдив!“.

За цялостното си представяне нашият колектив бе награден с медал, купа и грамота за най-забавното театрално представление, събрало най-многобройна публика. Какво по-добро като оценка за един артист от оценката на публиката!? А всички те играха за нея с цялото си сърце и душа!

Браво, „Мелпомена“! Още веднъж докоснахме върха!

С пожелание за здраве, поголяма енергия и още повече творческо оръзновение по пътя към следващия връх!

Мая Анастасова

Спортно постижение на наша петокласничка

Футболът е най-популярният спорт в света. До преди години предимно мъже играеха футбол, но отдавна вече не е така. Вече има и световно първенство по женски футбол.

Много малко хора знаят,

че има женски футболен отбор в град Пловдив, макар, че женският футбол не е толкова популярен в България.

Аз се казвам Катя Илиева и съм ученичка от V^в клас. Тренирам във ФК „Екомет 90“ от три години.

На 27.09 тази година се проведе първият турнир по футбол за девойки до 12 години. Участваха отбори от много градове. Нашият отбор се представи достойно и зае III място. Много съм горда с този успех, защото капитан на отбора бях аз.

От малка изпитвам огромен интерес към тази игра. Когато играя футбол се зареждам с положителни емоции и енергия, което ми помага и в училище - прави ме по-отговорна и организирана, а екипната игра ни учи на толерантност и уважение.

Мечтая си един ден да играя в националния отбор на България.

Катя Илиева, 5^в клас

Съучениците на Катя Илиева и екипът на вестник „Училищен свят“ ѝ пожелават да възпита у себе си всички онези качества, които ще ѝ помогнат да реализира мечтите си.

Успех, Катя!

ЛИЧНО ТВОРЧЕСТВО

По следите на едно писмо в бутилка

Най-кратко си седях, кацнала на перилата на мостчето. Бях отново сама. Другите ме мразеха. Не играеха с мен. Наричаха ме луда. А аз просто си говорех понякога с вятъра или с дъжда. Притрябвали са ми. Тук ми беше добре. Клатех крака и замечтано си блуждаех в пространството, без да мисля за нищо. Наоколо бе спокойно - намирах се в селска местност все пак. Водата под мен изглеждаше кристално чиста, а лекият ветрец я подемаше, сякаш искаше да я открадне. Птичките наоколо пееха, една от друга по-хубаво. Зеленина, тишина, свежест. Всъщност няма какво да ви описвам повече - обикновен пролетен пейзаж.

Внезапно нещо привлече погледа ми. Приближаваше бавно, славно. Когато погледнах по-добре, нещото се оказа бутилка. Стана ми любопитно. Станах от ръба на перилата и се изправих. Инстинктът ми подсказа да скоча, и аз го направих. Усетих как леденостудените води на реката ме обгръщат. Бавно, смъртоносно... Почувствах, че пропадам или умирам... Устремих поглед към светлината. Подготвих се и Зърнах бутилката да плава над мен. Още не бях умряла. Реших, че тя е последният ми шанс, и с последните си сили заплувах нагоре. По чудо стигнах до повърхността и докопах в ръка бутилката. Сигурно отстрани бях тъжна картинка - момиче, едва държащо се на повърхността, гълтащо и плюещо вода и ... притиснало бутилка до себе си.

Реших да престана да се боря с водата и се отпуснах. Трябваше само да задържа главата си на повърхността. Течението ме понесе. Сигурно ме съжали такава, безпомощна. След известно време краката ми докоснаха дъното. Брегът беше твърде близо, за да продължа да не правя нищо...

Е, измъкнах се. Мокра и без сили се тършнах на пясъка и отворих бутилката. В нея се мъдреше писмо. Държах го в ръката си и си мислех, че ей за това листче хартия цял ден да си умра, ама на. Вироглава съм си - първо действам, а после, ако има време, мисля. Легнах на топлия пясък и зачетох.

Здравей! Няма значение кой си. Аз съм тролчето Ас и съм много самотно. Не, наистина се казвам Ас, не е правописна грешка. Моля те, ако си добронамерен, ела и ми стани приятел. Живее в дъба до мостчето. Чао

тролчето Ас
ул. „Дъбова“ №1

Тъжно писмо... Чакай, дъба до моста? Ама това е съвсем наблизо! Не, това е някаква шега ... Тролчето Ас?! Боже, какво име! „Все пак - помислих си аз - от опит не боли глава...“

Станах и така, както все още бях мокра, прекосих моста. Обиколих първия срещнат дъб и действително отзад имаше вратичка! Почуках.

- Кой е? - отговори на почукването гласче отвътре.

- Тази, която намери писмото в бутилка - опитах се да се усмихна. Безуспешно. Все пак не знаех какво се крие зад тази врата...

Изведнъж вратата се отвори. А зад нея стоеше едно много обнадеждено на вид тролче. Искриците му сини очици ме гледаха с една такава надежда. Телцето му - кафяво-зеленикаво, тук-там покрито с мъх. Ръцете му - свити под брадичката от вълнение. Косата му - права, разчорлена във всички посоки. От нея стърчаха два броя заешки уши.

- Аз съм тролчето Ас. А ти си...? - попита малкото същество.

- Аз съм Даян - усмихнах се.

- Ами влез да поиграем. - Ас започна да подскача наоколо от вълнение и напрежение.

Наведох се и стана нещо много странно. Изведнъж се смалих. Толкова, че да мина през вратичката. Влязох в къщурката на тролчето, уютна и чистичка. На първия етаж се кипреше камина, а пред нея имаше диванче. До дивана се мъдреше малка дърворезбована масичка, а зад всичко това надничаха вити стълби, водещи някъде нагоре.

- Искаш ли да ти направя чай? - попита дружелюбно Ас. - Успокой се! - закима усърдно той, като забеляза явно учуденото ми изражение.

- Ние,

тролчетата, също пием билков чай като вас, хората.

- Да, бих пиждала един топъл чай с удоволствие - отговорих.

Тролчето запрепуска нагоре-надолу по стълбите и съвсем скоро се върна с две малки чашки, чинийки и парченце торта.

- Заповядай! Да ти е сладко! - рече Ас.

- Благодаря! - отвърнах учтиво.

Взех вилчката и си боднах малко недоверчиво от тортата. Изненадах се - оказа се превъзходна. Ммм! След като лакомо изядох цялото парче торта, опитах чая. И той бе невероятно вкусен.

- Даян, сега какво ще кажеш да излезем навън и да поиграем на криеница?

- Добре. - отвърнах аз, без да се замисля.

Излязохме и ... върнах си предишните размери. Започнах да мижа. Преброих до десет и отворих очи. Потърсих Ас, но от него нямаше и следа. Зачудих се - нещо беше различно в пейзажа. О, един камък, който ... имаше цветовете на малкия ми приятел. Побутнах камъка, а той се превърна в Ас! Удивително!

- Хайде още една игра - предложих ухилена до уши.

Така неусетно се изниза следобедът. А от този паметен ден с Ас играехме често, приключенствахме почти всеки ден и най-важното - СТАНАХМЕ НАЙ-ДОБРИ ПРИЯТЕЛИ. Имаше защо да скачам в ледените води - писмото в бутилката промени живота ми. Имаше вече някой, който се нуждаеше от мен, както и аз от него. А това бе толкова приятно!

Валентина Динчева, 6^а клас

Картинна галерия

Анна Кетипова, 5^а клас

Картинна галерия

Алекс Райчев, 6^б клас

Дървото и още нещо

от Валентина Динчева

- VI глава -

КОТКА

Излязох от училище бавно, мързеливо и флегматично. Нямаше какъде да бързам. Лимузината чакаше пред входа. Отворих вратата със замах, тръгнах се на меките седалки и потеглих. Телефонът ми в същия момент звънна. Беше новата ми приятелка Кристи, момичето, с което се бяхме запознали в междучасието. Поклюкарих малко по телефона за каквото и за когото не щеш. Докато захващахме поредната клюка, се оказа, че сме пристигнали пред дървото.

Слязох от лимузината и потърсих ключовете си. Не ги открих и в крайна сметка осъзнах, че си играем на криеница. Те бяха „добри“ гадове – скрили се в тайния джоб на якето ми. След десетина минути ровичкане най-накрая ги спихах.

Влязох най-сетне в собствения си дом! А там ме чакаше неприятна изненада. На дивана се беше изтегнал пухкав бял котарак със сини очи и съвсем спокойно си шракаше с дистанционното, вперил поглед в телевизора.

- А, здрасти! – каза котаракът. (Тоя сигурно си мислеше, че е у дома си.)

- К-к-как влезе т-т-тук? – заекнах и запримигах насреща му.

- Нищо работа - беше зарязала прозореца отворен.

- Какво искаш от мен? – погледнах го лошо. (Е, тоя път ще се разправяме!)

- И дори няма да се учудиш, че съм котарак, който ти говори?!

Ама животното си беше нахално. Не стига, че беше в дома ми, ами и това.

- Не, няма да се учудя. Ти дори не попита „Може ли да остана?“ или нещо от сорта, дори НЕ СИ СЕ ПРЕДСТАВИЛ и на всичкото отгоре продължаваш да седиш тук!

Явно съм изглеждала доста страшна, защото котаракът скочи на земята, изправи се на задни лапи и заотстъпва назад.

- Спокойно, спокойно – котаракът се опита да ме успокои.

- Оох, добре. – хвърлих чантата си на дивана и се плъснах до котарака.

- Името ми е Густавос. Обичам да ми викат Гус. Нямам стопанин и се нуждая от някого, който да ме обича.

Той ме погледна жаловито. Но още не ми беше минало съвсем:

- И затова си нахълтал в дома ми?

- Ами дааа, търсих приятел... Може ли да остана?

- Да - въздъхнах тежко.

- Ама съм гладен...

От стомаха на животинчето се чуваше къркорене. Явно казваше истината. Тогава заявих:

- Ще идем до реката.

Станах и измъкнах една раница от гардероба. Натъпках в нея шише с вода и кошница.

- Гус, нали нямаш нищо против да те наричам така?

- Ами, не... - котаракът поклати глава.

- Добре, да тръгваме – посочих вратата.

- Ама пеша ли? - сините му очи се облешиха от изненада.

- А ти какво очакваш? – изгледах го лошо.

Гус понечи да каже нещо, но веднага го спрях.

- Без излишни коментари, моля! – отворих врата и го побутнах. – Хайде!

Той направи физиономия и бавно излезе навън. Аз го последвах. После заключих вратата и се запътих към реката.

За да стигнем дотам, трябваше да минем през полето. Не беше много път, но пък Густавос беше най-досадният спътник на света.

- Горещо ми е, уморих се! – (Ох, писна ми от тая мрънкаща котка!) – Ако не спрем за почивка, обявявам стачка!

- Ако обявиш стачка, ще ядеш зеленчукова супа.

Съгласен ли си? – попитах.

- Нееее! – Гус простена.

- Тогава млъквай!!!

След известно време стигнахме.

- Ти отиваш да наловиш риба, а аз ще бера билки и боровинки от близките храсти. Ясно? - въпросът ми не чакаше отговор.

По залез тръгнахме доволни обратно към дървото. И нямаше мрънкащи животни.

Когато се прибрахме, Гус изпържи рибата, а аз направих омлет. Хапнахме, сякаш бяхме първи дружки.

И после като същински първи дружки заспахме на дивана, докато гледахме телевизия.

(следва продължение)

Картинна галерия

Петя Ивова, 5^а клас

Картинна галерия

Никол Филипова, 5^а клас

Език мой – драг мой, език мой – враг мой

Езикът ни определя като нация – той ни събира и ни обединява. Чрез него изразяваме най-съкровените си мечти и желания, най-големите си болки, най-силните си тревоги. Говорим, споделяме, крещим понякога дори и така създаваме отношения и изграждаме връзки в обществото.

Да, всички ние непрекъснато говорим. А дали се разбираме? Още Софокъл е казал: „Едно е да говориш много, друго е да кажеш нещо“. Следвайки тази мъдра мисъл, аз се опитвам да говоря премерено, да преценя колко и какво да кажа и какво

да спестя. Не винаги успявам.

Човешкото слово, казват, притежава страшна сила. Една дума може да те накара да летиш, но и може да те смачка. Старая се да не наранявам хората около мен, да не им причинявам (волно или неволно) болка. Да, трябва да съм добронамерена!

Езикът ни е толкова богат и красив - истинско национално богатство. Толкова лесно е да подберем ония „звучи сладки“, с които да накараме хората около нас да се усмихват. Аз се усмихвам, когато чувам моите родители да си казват: „Обичам те!“ . Щастлива

съм, когато те ме уверяват всеки ден, че ми вярват и ме подкрепят във всичко. Това ми дава криле. Сигурно затова смятат езика за дар Божи...

Но за хората, заливани ежедневно с грозни, груби и обидни думи, езикът е враг. Някъде прочетох, че няма грозни думи, а има грозни мисли. Не го вярвам, защото мислите се vyplъщават в думи - думи, които нараняват и от тях боли. А някой от тях помним дълго, много дълго...

Често забравяме и думата „Прости!“ . Все по-често казваме „Аз искам!“ , а възшебните „Моля!“ и „Ако обичаш!“ , които отварят врати и сърца, постепенно изчезват от ежедневието ни общуване.

Надявам се никога езикът да не бъде мой враг, защото думите са създадени, за да влеят светлина в сърцата ни, а не да нараняват. Езикът трябва да направи живота ни по-смислен и слънчев, това е неговото призвание.

Човекът днес притежава изконното право да прави избори, обусловено от свободното време, в което живеем. Дали да бъдем груби, нагли, безкрайно „бедни“ и „несчастливи“, или ще се стремим да вървим напред, да летим, да избираме върната посока с верните хора – това зависи само от нас.

Аз съм направила своя избор - ще вървя само напред и нагоре, заобиколена от любимите си хора, окрилена от тяхната любов. Това е моят път. А твоят?

Йоана Кръстановна, 9^а клас

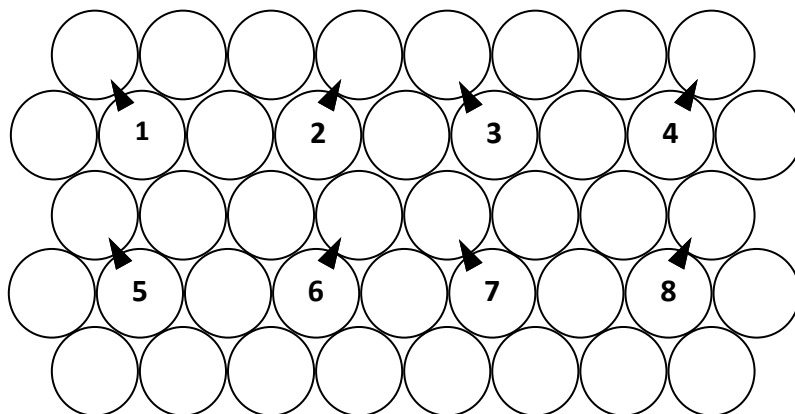

ЗАБАВНИ МИНУТКИ

Кръстословица

По посока на часовниковата стрелка

1. Цитрусови плодове
2. Облекло за сън
3. Дървени духови музикални инструменти
4. Посети и израсли растения
5. Нови съобщение, вест
6. Множество разгорени въглени без пламък
7. Свличаща се снежна маса
8. Добавка, приготвена като допълнение към сухо ястие (мн. ч.)

Изготвили: Соня Диева, 7^а клас
София Васева, 7^а клас

Игрословица

Намерете буквите, които отговарят на поставения знак. Чрез тях открийте думата, за която няма описание.

Изготвил: Соня Диева, 7^а клас

1. План (мн. ч.)

3. Вид

2. Натриев хлорид

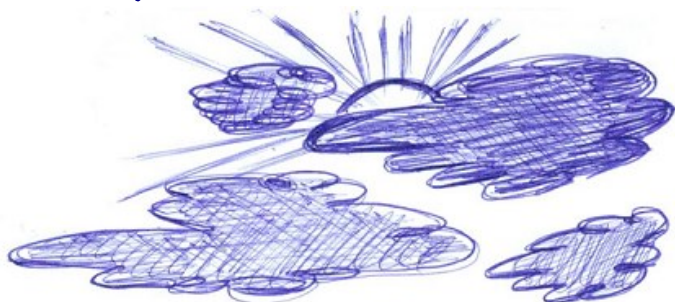
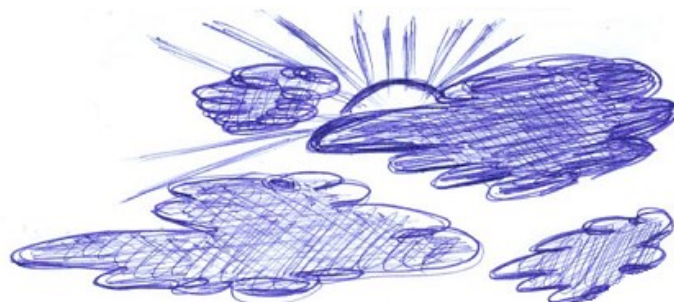

4. Българската парична единица

Открийте десетте разлики

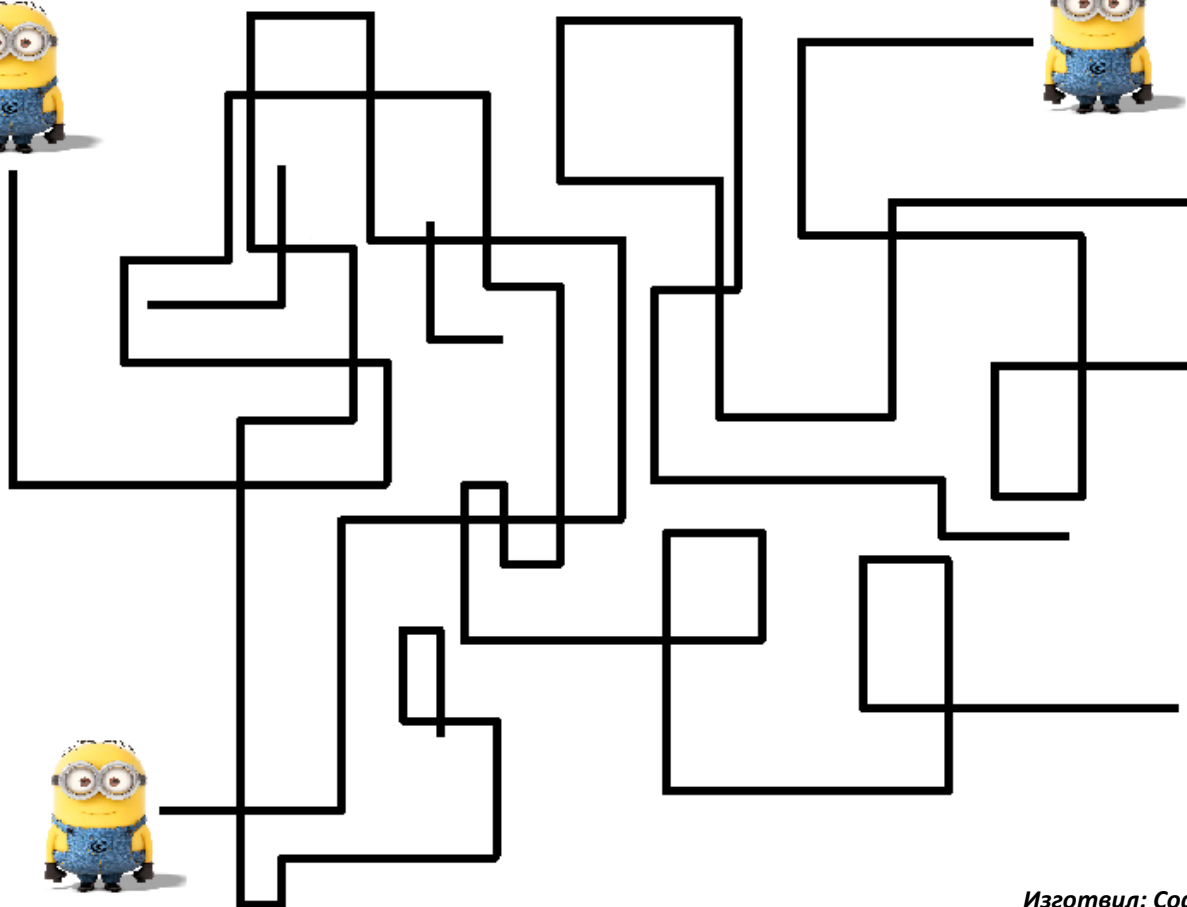
Изготвили: Соня Диева, 7^а клас
София Васева, 7^а клас

ЗА НАЙ - МАЛКИТЕ Лабиринт

Кой от тримата приятели
ще достигне до бананите?

Изготвил: София Васева, 7^а клас

Картинна кръстословица

При правилно решение, в
оцветения вертикал ще
прочетете как се нарича
вълнуващо пътуване.

Изготвили: Соня Диева, 7^а клас
София Васева, 7^а клас

Училище за родители

Съвети от педагога

Притеснени сте за възпитанието на детето си???

Четейки тази страничка, най-малкото това показва, че Вие сте един загрижен родител.

Почти всеки ден, забелязваме нещо ново в поведението на нашите деца, което по някакъв начин ни държи в напрежение. Повечето от нас обсъждат тези въпроси с приятели и роднини. Някои четат книги за родителски грижи, посещават специализирани сборки, а някои дори се консултират с психолог.

Любов и детска дисциплина

Можете да прочетете мисълта на детето само, ако погледнете от неговата гледна точка. А това ще се случи само, когато го обичате. Любовта е огромна сила!

Обичайте децата и се чувствайте комфортно през времето, което прекарвате с тях. Играта и компанията им е забавна, погледнете нещата от този ъгъл. Децата усещат вашето отношение, колкото по-желани се чувстват, толкова по-податливи са на възпитание. Вие сте в състояние да накарате децата да направят това, което искате.

"Преди да се ожена имах шест теории за възпитанието на децата; сега имам шест деца и нито една теория." Джон Уилмот

Просто бъдете въодушевена и сърдечна с тях и те ще почувстват вашата любов.

Възпитанието е предизвикателство на всички етапи от развитието на детето - от мъничкото, което прохожда, до внезапно избухващия тийнейджър. Ситуацията е по-усложнена при втора майка /или баща/, сами или разведени родители.

Как да възпитате детето?

Родителите опитват всички видове стари и нови начини.

Какво изисква процеса... известно количество здрав разум, малко повече търпение и безусловна любов. Това е всичко!

И никога не е твърде рано да се започне. Когато подхванем още съвсем малко детето, по-късно получаваме награда - дисциплина. Ето някои съвети за родители, креативни техники за дисциплиниране, за да помогнем на майката да разработи свой собствен родителски стил, който да гарантира положителни отношения у дома:

• **Разбирайте правилното значение на детската дисциплина.** Научаването на детето да управлява поведението си по лесен начин - ефективна комуникация. Подобривайте комуникацията родител-дете. Говорете с него така, че да ви слуша, и слушайте така, че да продължи да ви говори.

• **Критикувайте и спорете с тях така, че да не ги наранявате.** Изменяйте поведението им чрез мотивиране да се държат по желания начин и да изграждат самоуважението си. Емоционално малтретираните деца, възпитавани с напљасване или друг вид телесни наказания не са с конструктивни, а с деструктивни последици в поведението.

• **Гневното възпитание - децата, които**

имат гневни родители са по-склонни да изградят агресивен и жесток маниер. Научете се да прощавате, както и на други прости техники за управление на гнева, и ги предайте на своето дете.

• **Ангажирайте го с поемането на някои задължения в къщи,** това ще изгради чувство за отговорност у него и ще е помощ за вас.

• **Обърнете внимание на често срещаната у децата "липса на концентрация".** Ако детето ви е разсеяно и трудно си задържа вниманието на нещо, поставете се да ограничите до минимум външните дразнители,

като ТВ например, когато искате да се занимае с нещо конкретно. То е изкушено от много развлечения, но е добре ясно да му обясните, че когато напр. пише домашното си това, че ще дават поредното детско филмче, или че се чуват играещите навън деца по никакъв начин не променя факта, че то трябва да бъде написано. По-скоро му обяснете, че е в негов интерес да отдели нужното за това внимание, за да може след това да се забавлява. Най-важното, след всичко споменато по-горе: не повишавайте гласа и кръвното си налягане.

Подбор: Лилия Стойчева

ВКУСНО

... с Анна-Мария Перули

Вълшебни мъфини

Начин на приготвяне

брашното

• След като е добре размесено се прибавя и какаото

• Във формички за мъфини редим по следния начин: лъжица от сместа, парченце шоколад, парченце банан, лъжица от сместа

• Пече се на предварително загрята фурна 220°C до готовност, като се проверява с клечка за зъби.

Да ви е сладко!

За вас приготви: Анна-Мария Перули, 10^а клас

Необходими продукти:

- 1 яйце
- 150 гр. захар
- 8 с.л. олио
- 11-12 с.л. брашно
- 1 к.л. сода
- 2 с.л. какао
- 1 банан
- 1 шоколад

• Яйцето и захарта се разбиват до побеляване

• Към сместа се добавят олиото и киселото мляко с размитата в него сода

• Лъжица по лъжица се добавя